RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 267.788 van 24 september 2026
in de zaak A. 245.113/VII-42.931

In zake : de NV PATRILAM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michiel Deweirdt
kantoor houdend te 9000 Gent
Molenaarsstraat 111/1 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de PROVINCIE LIMBURG

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 juni 2025, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-2425-0740 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 17 april 2025 in de zaak 2324-RvVb-0306-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 2 september 2025.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Fien De Corte heeft op 6 maart 2026 een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 september 2026.

Staatsraad Francis Van Nuffel heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Goethals, die *loco* advocaat Michiel Deweirdt verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Adjunct-auditeur Fien De Corte heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij vraagt een omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden. Het college van burgemeester en schepenen van Maaseik weigert de aanvraag. De verzoekende partij tekent op 12 juli 2023 bestuurlijk beroep aan.

3.2. De verzoekende partij dient op 6 november 2023 een verzoek in tot verlenging van de beslissingstermijn.

3.3. Bij beslissing van 16 november 2023 verklaart de deputatie van de provincieraad van Limburg het bestuurlijk beroep ongegrond, en weigert de omgevingsvergunning.

3.4. Met het bestreden arrest verwerpt de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) het beroep van de verzoekende partij tot vernietiging van de deputatiebeslissing van 16 november 2023.

IV. Onderzoek van het eerste middel tot nietigverklaring

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 66, § 2/1, van het decreet van 25 april 2014 'betreffende de omgevingsvergunning'(hierna: omgevingsvergunningsdecreet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: motiveringswet), gelezen in samenhang met artikel 149 van de Grondwet en artikel 32 van het decreet van 4 april 2014 'betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges' (hierna: DBRC).

5. Zij komt op tegen de beslissing tot verwerping van het tweede middel tot nietigverklaring dat zij had opgeworpen en waarin zij had aangevoerd dat de deputatie ten onrechte niet heeft geantwoord op haar verzoek tot termijnverlenging. Zij viseert volgende motieven van het bestreden arrest:

> "Uit artikel 66, §2/1 van het [o]mgevingsvergunningsdecreet noch uit de voorbereidende werken blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing moet aangeven waarom ze het verzoek tot termijnverlenging van de aanvrager al dan niet inwilligt.
> Dergelijke verplichting vloeit ook niet voort uit de formele motiveringsplicht, zoals uitgedrukt in de artikelen 2 en 3 van de [m]otiveringswet. Daaruit volgt dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens moet deze motivering afdoende zijn.
> Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, is de verwerende partij op afdoende gemotiveerde wijze tot het besluit kunnen komen waarom het beoogde project niet kan worden gekwalificeerd als groepswoningbouw. Het logische gevolg daarvan is dat de gevraagde termijnverlenging, met als doel om de aanvraag te verduidelijken en zo nodig aan te passen, niet nuttig kan zijn. Dit geldt eens te meer nu de verzoekende partij geen concrete elementen aanreikt die er middels de termijnverlenging toe zouden kunnen leiden dat de verwerende partij tot een andersluidend oordeel zou komen."

6. De verzoekende partij formuleert hiertegen volgende grieven:

> "Eén van de krachtlijnen van het [o]mgevingsvergunningsdecreet betreft het streven naar een geïntegreerde vergunningverlening, waarvan tijdswinst één van de doelstellingen is. Verder worden de proceduretermijnen afgebakend en wordt de overschrijding ervan gesanctioneerd.
> Artikel 66, §2/1 [van het o]mgevingsvergunningsdecreet was niet opgenomen in de originele tekst van dit decreet, maar werd ingevoegd bij artikel 137 van het decreet van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur, landbouw en energie […]. Een summiere toelichting bij de toevoeging kan worden gelezen in het verslag bij dat ontwerp van wijzigingsdecreet dat stelt dat 'de beslissingstermijn van een vergunningsaanvraag (…) in het bestaande decreet in die gevallen van rechtswege verlengd (wordt). Nu wordt een verlenging van de beslissingstermijn ook mogelijk na een gemotiveerde aanvraag van de vergunningsaanvrager' (*Parl.St.* Vl.Parl. 2014-2015, nr. 459/5, 5).
> In de rechtspraak werd trouwens reeds herhaaldelijk verwezen naar het feit dat de decreetgever een 'oplossingsgericht vergunnen' voor ogen stond 'waarbij zowel de belangen van derden als de belangen van de aanvrager worden gevrijwaard' (*Parl.St.* Vl.Parl., 2013-14, nr. 2371/1, 34). Het was de bedoeling van de decreetgever om de aanvrager de mogelijkheid te geven om in de loop van de beroepsprocedure de plannen te wijzigen.
> […]
> In de vergunningsbeslissing of enige ander stuk blijkt niet dat de verwerende partij het verzoek tot termijnverlenging ooit heeft onderzocht of beantwoord. Nochtans mocht [de verzoekende partij] op basis van artikel 66, §2/1, *in fine*, [van het omgevingsvergunningsdecreet] en het rechtszekerheidsbeginsel een antwoord verwachten op het verzoek voor de einddatum van de beslissingstermijn.
> […]
> De [RvVb] stelt vooreerst dat noch uit artikel 66, § 2/1 van het [o]mgevingsvergunningsdecreet noch uit de voorbereidende werken blijkt dat de verwerende partij moet aangeven waarom ze het verzoek tot termijnverlenging van de aanvrager al dan niet inwilligt.
> Dergelijke redenering is onjuist. *A contrario*, blijkt juist uit artikel 66, § 2/1 van het [o]mgevingsvergunningsdecreet niét dat de beslissing omtrent het verzoek tot termijnverlenging niet moet gemotiveerd worden.
> Uit de [p]arlementaire werken blijkt juist dat de decreetgever een 'oplossingsgericht vergunnen' tot doel had: dit betekent effectief dat een termijnverlenging moet kunnen toegestaan worden om tot een oplossing te komen in een vergunningsaanvraag, namelijk door een aanvraag te kunnen aanpassen in functie van ongunstige adviezen of bezwaren.
> Door een verzoek tot termijnverlenging niet te moeten beantwoorden, wordt het concept van 'oplossingsgericht vergunnen' en de beoogde tijdswinst miskend.
> […]

De beslissing om al dan niet een termijnverlenging toe te kennen is een administratieve rechtshandeling, minstens maakt het onderdeel uit van een complexe administratieve rechtshandeling. Dit wordt op zich niet betwist in het bestreden arrest.
Hieruit volgt dat deze beslissing tot al dan niet termijnverlenging effectief moet gemotiveerd worden. De [RvVb] heeft dan ook onterecht artikel 2 en 3 van de [motiveringswet] niet toegepast.
De [RvVb] stelt echter dat het ingediende verzoek tot termijnverlenging niet nuttig kan zijn omdat [de verzoekende partij] geen concrete elementen aanreikt die er middels de termijnverlenging toe zouden kunnen leiden dat de verwerende partij tot een andersluidend oordeel zou komen.
Hiermee geeft de [RvVb] een eigen motivering aan de weigering tot termijnverlenging door de verwerende partij. De [RvVb] kan geen eigen motivering gaan toevoegen aan de bestreden vergunningsbeslissing.
[…]
Bovendien is de redenering van de [RvVb] ook onjuist. Door de weigering van de termijnverlenging heeft [de verzoekende partij] de mogelijkheid verloren om duidelijkheid te scheppen over de inhoud van de verkavelingsvoorschriften en de groepswoningbouw, en om desgevallend de voorschriften aan te passen zodat er geen twijfel kan zijn over de gelijktijdige uitvoering van de werken en het samenhangend geheel van de gebouwen als groepswoningbouw.
De motivering van het verzoek past dan ook in de bedoeling van de decreetgever om de aanvrager de mogelijkheid te geven om in de loop van de beroepsprocedure de plannen te wijzigen.
Het verzoek tot termijnverlenging moet de nieuwe verkavelingsvoorschriften nog niet bevatten: de termijnverlenging is immers juist nodig om de verkavelingsvoorschriften op punt te zetten in functie van het verslag van de [p]rovinciale [o]mgevingsambtenaar."

Beoordeling

7. Artikel 66, § 2/1, van het omgevingsvergunningsdecreet luidt:

"Met behoud van de toepassing van paragraaf 2 wordt de beslissingstermijn op gemotiveerd verzoek van de vergunningsaanvrager eenmalig met zestig dagen verlengd.
De mededeling van de termijnverlenging wordt aan de aanvrager en de beroepsindiener verzonden vóór de einddatum van de beslissingstermijn."

De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, door in de akte op afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de

beslissing ten grondslag liggen. Onder bestuurshandeling in de zin van deze bepalingen wordt verstaan “de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur”.

8. Wanneer de vergunningsaanvrager met toepassing van artikel 66, § 2/1, van het omgevingsvergunningsdecreet een gemotiveerd verzoek indient om de beslissingstermijn met zestig dagen te verlengen, beschikt de vergunningverlenende overheid over een discretionaire bevoegdheid om dit verzoek al dan niet in te willigen. Haar beslissing maakt een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking uit, die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor de vergunningsaanvrager. De beslissing over het verzoek tot verlenging van de beslissingstermijn moet dan ook voldoen aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet. De beslissing om het verzoek niet in te willigen kan in de vergunningsbeslissing zelf worden veruitwendigd. Zij maakt niettemin een afzonderlijke beslissing uit waarvan de onwettigheid, op grond van de leer van de complexe bestuurshandeling, tot de onwettigheid van de eindbeslissing leidt.

9. Het bestreden arrest oordeelt dat de bestreden vergunningsbeslissing niet moet aangeven waarom de verwerende partij het verzoek tot verlenging van de beslissingstermijn niet inwilligt, en miskent in zoverre de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet.

Met het oordeel dat het logische gevolg van de motieven voor de weigering van de vergunning erin bestaat dat de gevraagde termijnverlenging, gelet op het doel ervan, niet nuttig kan zijn, en dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanreikt die er middels de termijnverlenging toe zouden kunnen leiden dat de verwerende partij tot een andersluidend oordeel over de vergunningsaanvraag zou komen, geeft de RvVb aan op grond van welke motieven het verzoek tot verlenging van de beslissingstermijn kon worden afgewezen. De omstandigheid dat er geldige motieven bestaan om het verzoek af te wijzen, kan echter geen afbreuk doen aan de vereiste van de artikelen 2 en 3 van de

motiveringswet dat de akte zelf uitdrukkelijk de motieven moet bevatten.

10. Het middel is in zoverre gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. RvVb-A-2425-0740 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 17 april 2025 in de zaak 2324-RvVb-0306-A.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van de Raad voor Vergunningsbetwistingen en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vergunningsbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken op vierentwintig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Carlo Adams**